

EVROPSKÝ PARLAMENT

2009 – 2014

Dokument ze zasedání

A7-0070/2011

22. 3. 2011

ZPRÁVA

o budoucí evropské mezinárodní investiční politice
(2010/2203(INI))

Výbor pro mezinárodní obchod

Zpravodaj: Kader Arif

OBSAH

	Strana
NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU	3
VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ.....	11
STANOVISKO VÝBORU PRO ROZVOJ	15
STANOVISKO HOSPODÁŘSKÉHO A MĚNOVÉHO VÝBORU	19
VÝSLEDEK ZÁVĚREČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU	22

NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU

o budoucí evropské mezinárodní investiční politice (2010/2203(INI))

Evropský parlament,

- s ohledem na sdělení Komise Radě, Evropskému parlamentu, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů ze dne 7. července 2010 nazvané „Cesta k ucelené mezinárodní investiční politice“ (KOM(2010)0343) a rovněž návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se stanoví přechodná úprava pro dvoustranné dohody o investicích mezi členskými státy a třetími zeměmi, předložený Komisí dne 7. července 2010 (KOM(2010)0344),
 - s ohledem na sdělení Komise ze dne 3. března 2010 s názvem „Evropa 2020 – Strategie pro inteligentní a udržitelný růst podporující začlenění“ (KOM(2010)2020) a na sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů ze dne 9. listopadu 2010 nazvané „Obchod, růst a celosvětové záležitosti – Obchodní politika jako klíčový prvek strategie EU 2020“ (KOM(2010)0612),
 - s ohledem na závěry Rady ze dne 25. října 2010 o ucelené evropské mezinárodní investiční politice¹,
 - s ohledem na aktualizované pokyny OECD pro nadnárodní společnosti,
 - s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie v souvislosti s nesplněním povinností členskými státy a konkrétně rozsudek ze dne 3. března 2009, *Komise v. Rakousko* (věc C–205/06), rozsudek ze dne 3. března 2009, *Komise v. Švédsko* (věc C–249/06) a rozsudek ze dne 19. listopadu 2009, *Komise v. Finsko* (věc C–118/07),
 - s ohledem na článek 48 jednacího řádu,
 - s ohledem na zprávu Výboru pro mezinárodní obchod a stanoviska Výboru pro rozvoj a Hospodářského a měnového výboru (A7-0070/2011),
- A. vzhledem k tomu, že Lisabonská smlouva udělila EU výlučnou pravomoc v oblasti přímých zahraničních investic stanovenou v čl. 3 odst. 1 písm. e) a článcích 206 a 207 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU),
- B. vzhledem k tomu, že od roku 1959 uzavřely členské státy na dvoustranné úrovni více než 1 200 dvoustranných smluv o investicích a celkem bylo smluv o investicích uzavřeno téměř 3 000,
- C. vzhledem k tomu, že se obecně uznává, že investice ze zahraničí mohou zvýšit konkurenceschopnost cílových zemí, ale v případě investic do zahraničí může být

¹ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/117328.pdf

nezbytná pomoc na přizpůsobení pro pracovníky s nízkou kvalifikací; vzhledem k tomu, že je povinností každé vlády podporovat prospěšné dopady investic a zároveň předcházet jakýmkoli škodlivým účinkům,

- D. vzhledem k tomu, že články 206 a 207 Smlouvy o fungování Evropské unie¹ nedefinují přímé zahraniční investice, tento pojem však upřesnil Soudní dvůr Evropské unie, přičemž vychází ze tří kritérií: měly by to být dlouhodobé investice, představovat nejméně 10 % vlastního kapitálu/akcií v přidružené společnosti a zajišťovat investorovi účast na řízení a kontrole činností přidružené společnosti, a vzhledem k tomu, že tuto definici, která je v první řadě zaměřena proti portfoliovým investicím nebo proti právům duševního vlastnictví, používá i MMF a OECD; vzhledem k tomu, že je rozlišování mezi přímými zahraničními investicemi a portfoliovými investicemi obtížné a rigidní právní definice je těžko použitelná na praktické investování v reálném světě,
- E. vzhledem k tomu, že některé členské státy používají široké definice pojmu „zahraniční investor“ vedoucí k tomu, že k určení státní příslušnosti podniku může stačit pouhá poštovní adresa, vzhledem k tomu, že v důsledku toho mohly některé podniky podat žalobu proti své vlastní zemi prostřednictvím dvoustranné smlouvy o investicích uzavřené se třetí zemí, vzhledem k tomu, že každá evropská společnost by měla mít možnost opírat se o budoucí dohody EU o investicích nebo dohody o volném obchodu obsahující kapitoly o investicích,
- F. vzhledem k tomu, že nové země, které mají silné investiční kapacity, vystupují jako místní nebo světové mocnosti, čímž mění tradiční názor, podle něž investoři pocházeli výhradně z rozvinutých zemí,
- G. vzhledem k tomu, že výskyt prvních případů urovnávání sporů v 90. letech, i přes obecně pozitivní zkušenosti, poukázal z důvodu vágního jazyka dohod, které připouštěly volný výklad, na několik problematických otázek, zejména pokud jde o možné riziko konfliktu mezi soukromými zájmy a regulační úlohou veřejných orgánů, například v situacích, kdy přijetí legitimních právních předpisů vedlo k odsouzení státu mezinárodními arbitrážními rozhodčími za porušení zásady „spravedlivého a rovného zacházení“,
- H. vzhledem k tomu, že Spojené státy a Kanada, které patří mezi první státy, jež těmto rozhodnutím čelily, musely přizpůsobit svůj model dvoustranných smluv o investicích s cílem omezit možnost výkladu v rozhodčím řízení a zajistit lepší ochranu oblasti veřejných zásahů,
- I. vzhledem k tomu, že Komise vytvořila seznam zemí, které mají představovat privilegované partnery pro sjednávání prvních dohod o investicích (Kanada, Čína, Indie, Mercosur, Rusko a Singapur),
- J. vzhledem k tomu, že nově vytvořená Evropská služba pro vnější činnost má posílit přítomnost a úlohu EU ve světě, včetně podpory a ochrany obchodních zájmů EU, a to i

¹ Rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, věc C-446/04.

v oblasti investic,

1. shledává, že přímé zahraniční investice nyní díky Lisabonské smlouvě spadají do výlučné pravomoci EU; konstatuje, že tato nová pravomoc EU přináší dvojí výzvu, a to jednak pro správu stávajících dvoustranných smluv o investicích, a jednak pro stanovení evropské investiční politiky reagující na očekávání investorů a přijímajících států, ale i širší hospodářský zájem a cíle vnější politiky EU;
2. vítá novou pravomoc EU a vyzývá Komisi a členské státy, aby využily této příležitosti a společně s Parlamentem vypracovaly integrovanou a koherentní investiční politiku, jež by podporovala vysoce kvalitní investice a měla pozitivní dopad na celosvětový hospodářský pokrok a udržitelný rozvoj; je toho názoru, že Parlament musí být odpovídajícím způsobem zapojen do vytváření budoucí investiční politiky a že jsou k tomu zapotřebí řádné konzultace o mandátech k nadcházejícím jednáním a pravidelné a smysluplné informativní schůzky věnované stavu probíhajících jednání;
3. konstatuje, že EU je významným hospodářským seskupením, které má při jednáních velkou váhu; domnívá se, že společná investiční politika bude splňovat jak očekávání investorů, tak i dotčených států a přispěje ke zvýšení konkurenceschopnosti EU a jejích podniků i k posílení zaměstnanosti;
4. konstatuje, že je zapotřebí vypracovat koordinovaný celoevropský rámec, který bude navržen tak, aby poskytoval právní jistotu a vybízel i k prosazování zásad a cílů EU;
5. připomíná, že v současné fázi globalizaci došlo k prudkému nárůstu přímých zahraničních investic na rekordní úroveň téměř 1 500 miliard EUR v roce 2007, což byl rok předcházející jejich poklesu vlivem globální hospodářské a finanční krize, přičemž EU byla největším zdrojem přímých zahraničních investic v celosvětovém měřítku; zdůrazňuje však, že v letech 2008 a 2009 došlo ke snížení objemu investic v důsledku světové finanční a hospodářské krize; zdůrazňuje také, že přibližně 80 % celkové hodnoty světových přímých zahraničních investic se týká přeshraničních fúzí a akvizic;
6. vítá sdělení Komise „Cesta k ucelené mezinárodní investiční politice“, zdůrazňuje však, že i když se rozsáhle zaměřuje na ochranu investorů, měl by lépe řešit rovněž právo chránit schopnost veřejné moci provádět regulaci a plnit závazek EU využívat politickou soudržnost na rozvoj;
7. domnívá se, že investice mohou mít pozitivní přínos pro růst a zaměstnanost nejen v EU, ale i v rozvojových zemích, pokud investoři aktivně přispívají k plnění rozvojových cílů hostitelských zemí např. tím, že podporují místní hospodářství přenosem technologií a využíváním místní pracovní síly a domácích zdrojů;
8. vyzývá Komisi, aby měla na paměti poznatky získané na vícestranné, mnohostranné a dvoustranné úrovni, zejména neúspěšná jednání OECD o mnohostranné dohodě o investicích;
9. naléhavě žádá Komisi, aby pečlivě a koordinovaně vypracovala investiční strategii EU opírající se o osvědčené postupy dvoustranných smluv o investicích; upozorňuje na

rozdílnost obsahu mezi smlouvami členských států a vyzývá Komisi, aby tyto rozdíly odstranila, a vytvořila tak silný vzor EU pro smlouvy o investicích, který by bylo možné upravit podle úrovně rozvoje partnerské země;

10. vyzývá Komisi, aby co nejdříve vydala nezávazné pokyny, např. formou vzorové dvoustranné smlouvy o investicích, které by členské státy mohly používat v zájmu posílení právní jistoty a konzistentnosti;

Definice a oblast působnosti

11. žádá Komisi, aby poskytla jasnou definici investic, které je třeba chránit, včetně přímých zahraničních investic a portfoliových investic; domnívá se však, že spekulativní formy investic, jak je definuje Komise, nesmí být chráněny; trvá na tom, že pokud jsou do rozsahu působnosti investiční smlouvy zahrnuta práva duševního vlastnictví, včetně dohod, u nichž již byl předložen návrh mandátů, ustanovení by neměla negativně ovlivňovat výrobu generických léčiv a měla by respektovat výjimky dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS) pro oblast veřejného zdraví;
12. se znepokojením konstatuje, že by jednání o širokém spektru investic vedlo ke směřování výlučných a sdílených pravomocí;
13. vyzývá k zavedení pojmu „investor EU“, který by v duchu článku 207 SFEU zdůraznil význam stejné úrovně podpory investorů ze strany všech členských států a zajistil jim rovné podmínky pro činnost a pro ochranu jejich investic;
14. připomíná, že standardní dvoustranné smlouvy o investicích uzavřené členskými státy EU používají širokou definici pojmu „zahraniční investor“; žádá Komisi, aby vyhodnotila, ve kterých případech to vedlo k nekalým praktikám; žádá Komisi, aby jasně definovala pojem zahraniční investor na základě tohoto hodnocení a nejnovější referenční definice přímých zahraničních investic stanovené OECD;

Ochrana investorů

15. zdůrazňuje, že ochrana investorů týkající se všech investorů EU musí zůstat zásadní prioritou dohod o investicích;
16. konstatuje, že vyjednávání dvoustranných smluv o investicích je časově náročné; vyzývá Komisi, aby do vyjednávání a uzavření investičních dohod EU zapojila veškeré své personální a materiální zdroje;
17. domnívá se, že požadavek, který Rada vyjádřila ve svých závěrech týkajících se sdělení, – že by se nový evropský právní rámec neměl negativně dotknout ochrany investorů a záruk, jichž investoři požívají podle stávajících dohod, – by mohl vytvořit riziko odmítnutí jakékoli nové dohody a v období růstu investic ze zahraničí do EU by mohl vést k ohrožení rovnováhy mezi ochranou investorů a ochranou práva na regulaci; navíc se domnívá, že by taková formulace hodnotícího kritéria mohla být v rozporu se smyslem a duchem článku 270 SFEU;

18. je přesvědčen, že nezbytnost stanovovat osvědčené postupy, které jsou v těchto závěrech Rady rovněž zmíněny, vytváří citlivější a také účinnější řešení umožňující rozvíjet koherentní evropskou investiční politiku;
19. domnívá se, že je nutné, aby se budoucí dohody o investicích uzavřené EU opíraly o osvědčené postupy vycházející ze zkušeností členských států a aby do nich byly začleněny tyto standardy:
- nediskriminace (národní zacházení a doložka nejvyšších výhod) s přesnějším zněním definice uvádějícím, že zahraniční a vnitrostátní investoři musí vykonávat svou činnost za „srovnatelných podmínek“, a umožňujícím větší flexibilitu, pokud jde o doložku nejvyšších výhod, aby nebyly kladeny překážky procesům regionální integrace,
 - spravedlivé a rovné zacházení definované na základě úrovně zacházení stanovené mezinárodním zvykovým právem,
 - ochrana před přímým a nepřímým vyvlastněním, která obsahuje definici stanovující jasnou a spravedlivou rovnováhu mezi veřejnými cíli a soukromými zájmy a umožňuje v případě protiprávního vyvlastnění přiměřenou náhradu podle výše vzniklé škody;
20. žádá Komisi, aby posoudila potenciální dopad začlenění zastřešující doložky do budoucích evropských investičních dohod a předložila zprávu Evropskému parlamentu a Radě;
21. vyzývá Komisi, aby při sjednávání přístupu na trh s hlavními obchodními partnery z vyspělých zemí a významných rychle se rozvíjejících ekonomik zajistila reciprocitu, a měla přitom na zřeteli nutnost vyloučit některá citlivá odvětví a nadále uplatňovat asymetrii v obchodních vztazích EU s rozvojovými zeměmi;
22. konstatuje, že očekávané zvýšení právní jistoty pomůže malým a středním podnikům při investování v zahraničí a v tomto ohledu poznamenává, že během vyjednávání musí zaznít názory MSP;

Ochrana práva na regulaci

23. zdůrazňuje, že budoucí dohody o investicích, které EU uzavře, musí respektovat možnost veřejných zásahů;
24. vyjadřuje hluboké znepokojení nad mírou volnosti při rozhodování některých mezinárodních arbitrážních rozhodců, pokud jde o široký výklad doložek o ochraně investorů, čímž se vyloučila možnost oprávněné veřejné regulace; vyzývá Komisi, aby vytvořila jasné definice standardů ochrany investorů, aby se v nových dohodách o investicích takovým problémům předešlo;
25. vyzývá Komisi, aby byla do všech budoucích dohod začleněna zvláštní ustanovení, která

stanoví, že strany dohody mají právo provádět regulaci mimo jiné v oblasti ochrany národní bezpečnosti, životního prostředí, veřejného zdraví, práv pracovníků a spotřebitelů, průmyslové politiky nebo kulturní rozmanitosti;

26. zdůrazňuje, že Komise bude rozhodovat případ od případu o odvětvích, jichž se budoucí dohody netýkají, například o citlivých odvětvích, jako je kultura, vzdělávání, a o těch odvětvích, která jsou strategicky významná pro národní obranu, a žádá Komisi, aby informovala Parlament o mandátu, který v jednotlivých případech získala; konstatuje, že EU by měla také zohledňovat obavy svých partnerů z rozvojových zemí a neměla by požadovat další liberalizaci, pokud daná země považuje pro svůj rozvoj za nezbytné chránit určitá odvětví, zejména v oblasti veřejných služeb;

Začlenění sociálních a environmentálních standardů

27. zdůrazňuje, že budoucí politika EU bude muset podporovat také udržitelné investice respektující životní prostředí (zejména v oblasti těžebního průmyslu) a prosazující kvalitní pracovní podmínky v podnicích, kam investice směřují; žádá Komisi, aby všechny budoucí dohody zahrnovaly odkaz na aktuální pokyny OECD pro nadnárodní společnosti;
28. znovu opakuje svůj požadavek týkající se kapitol o investicích v širších dohodách o volném obchodu, aby byla do každé dohody o volném obchodu, kterou EU podepíše, začleněna ustanovení o sociální odpovědnosti podniků a účinná sociální a environmentální ustanovení;
29. požaduje, aby Komise posoudila, jak byla taková ustanovení zahrnuta do dvoustranných smluv o investicích uzavřených členskými státy a jak by mohla být zahrnuta do samostatných dohod o investicích;
30. vítá skutečnost, že velký počet dvoustranných smluv o investicích již obsahuje ustanovení zakazující okleštění právních předpisů v sociální a environmentální oblasti s cílem přilákat investice, a vyzývá Komisi, aby zvažila začlenění takového ustanovení do svých budoucích dohod;

Mechanismus urovnávání sporů a odpovědnost EU

31. je přesvědčen, že současný systém urovnávání sporů se musí výrazně změnit, aby zahrnoval větší transparentnost, možnost smluvních stran podávat odvolání, povinnost vyčerpání místních opravných prostředků, jsou-li dostatečně spolehlivé na to, aby zaručily řádný proces, možnost využívat informace *amicus curiae* a povinnost zvolit si pro rozhodčí řízení jediné místo;
32. domnívá se, že kromě postupu urovnávání sporů mezi státy je nutné uplatňovat také postup urovnávání sporů mezi investorem a státem, aby byla zajištěna rozsáhlá ochrana investic;

33. je si vědom toho, že EU nemůže využívat stávající mechanismy urovnávání sporů, jako jsou Mezinárodní středisko pro řešení investičních sporů (ICSID) a Komise OSN pro mezinárodní obchodní právo (UNCITRAL), neboť EU jako taková není členem žádné z těchto organizací; vyzývá EU, aby do každé nové investiční dohody EU zařadila kapitolu o řešení sporů v souladu s reformami navrženými v tomto usnesení; požaduje, aby Komise a členské státy přijaly svou odpovědnost jako hlavní mezinárodní aktéři a usilovaly o nezbytnou reformu pravidel ICSID a UNCITRAL;
34. vyzývá Komisi, aby předložila řešení, která umožní malým a středním podnikům lépe financovat vysoké náklady na urovnávání sporů;
35. vyzývá Komisi, aby co nejdříve předložila právní úpravu toho, jak bude především z hlediska financování rozdělena odpovědnost mezi evropskou úrovní a vnitrostátní úrovní v případě, že EU prohraje mezinárodní rozhodčí řízení;

Výběr partnerů a pravomoci Parlamentu

36. podporuje zásadu, že prioritními partnery pro budoucí dohody EU o investicích by měly být země s velkým tržním potenciálem, kde však zahraniční investice potřebují lepší ochranu;
37. konstatuje, že investiční riziko je obecně vyšší v rozvojových a nejméně rozvinutých zemích a že silná a účinná ochrana investorů v podobě smluv o investicích je klíčová pro ochranu evropských investorů a může zlepšit správu, čímž vytvoří stabilní prostředí nezbytné pro zvýšení objemu přímých zahraničních investic do těchto zemí; konstatuje, že aby tyto země měly z investičních dohod ještě větší užitek, měly by investiční dohody zavazovat investora k dodržování lidských práv a protikorupčních zásad jako součást širšího partnerství mezi EU a rozvojovými zeměmi v zájmu snižování chudoby; vyzývá Komisi, aby posoudila vhodné budoucí partnery na základě osvědčených postupů členských států s dvoustrannými smlouvami o investicích;
38. je znepokojen tím, že přímé zahraniční investice do nejméně rozvinutých zemí jsou nesmírně omezené a že se obvykle soustředí na přírodní bohatství;
39. domnívá se, že v rozvojových zemích je třeba více podporovat místní firmy, zejména pomocí pobídek určených na zlepšení jejich produktivity, zapojení do užší spolupráce a zvýšení kvalifikace pracovní síly, což jsou oblasti se značným potenciálem pro stimulaci hospodářského rozvoje, konkurenceschopnosti a růstu v rozvojových zemích; podporuje transfer nových „zelených“ technologií EU do rozvojových zemí, což je nejlepší způsob, jak podpořit ekologický a udržitelný růst;
40. naléhavě žádá, aby tento postoj Parlamentu vzala Komise a členské státy plně v úvahu ještě před zahájením jednání o dohodách o investicích a také v průběhu těchto jednání; připomíná obsah rámcové dohody o vztazích mezi Evropským parlamentem a Komisí a vyzývá Komisi, aby včas konzultovala Parlament o návrzích mandátů k jednání, a umožnila mu tak vyjádřit svůj postoj, který pak musí Komise a Rada náležitě zohlednit;

41. zdůrazňuje potřebu zahrnout úlohu delegací Evropské služby pro vnější činnost do strategie budoucí investiční politiky a zohlednit jejich potenciál a místní know-how jako strategická aktiva při dosahování nových politických cílů;

o

o o

42. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě a Komisi, členským státům, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů.

VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ

Podle článků 206 a 207 SFEU spadají přímé zahraniční investice do výlučné pravomoci EU. Tento vývoj s významnými důsledky přináší dvojí výzvu, jak pro správu více než 1 200 dvoustranných smluv o investicích, které již členské státy uzavřely, tak pro stanovení budoucí evropské investiční politiky reagující na očekávání investorů a přijímajících států, zatímco by zároveň měly být vzaty v úvahu cíle vnější činnosti EU.

Stanovení této budoucí politiky jako součásti společné obchodní politiky předchází nejprve analýza investičních politik, které byly doposud prováděny.

Na dvoustranné úrovni bylo od roku 1959 uzavřeno téměř 3 000 dvoustranných smluv o investicích. Tyto smlouvy byly nejčastěji vypracovávány mezi rozvinutými a rozvojovými zeměmi s cílem zajistit právní a finanční ochranu investorů z rozvinutých zemí, proto jejich struktura vychází ze tří priorit: nediskriminace, ochrana investorů a jejich investic a existence právního systému, který umožňuje zajistit dodržování těchto zásad prostřednictvím mezinárodního rozhodčího řízení. Výskyt prvních žalob v 90. letech však poukázal na několik problematických otázek, zejména pokud jde o riziko konfliktu mezi soukromými zájmy a regulační úlohou veřejné moci.

Na vícestranné nebo mnohostranné úrovni jednání o investicích ztroskotala na úrovni OECD, kde jednání týkající se mezinárodní dohody o investicích v roce 1998 uvízla na otázce ochrany oblasti veřejných zásahů, u nichž hrozilo, že je již nelze řešit nezávisle na soukromých zájmech. Jednání byla znovu zahájena v rámci WTO v roce 2004, avšak i tam je přerušila ze stejných důvodů opozice rozvojových zemí. Tyto historické souvislosti musíme mít ve všech fázích zpracování budoucí evropské investiční politiky stále na zřeteli.

1) Definice a oblast působnosti

Články 206 a 207 SFEU uvádějí jako součást výlučné pravomoci EU pouze přímé zahraniční investice. Rozsudky Evropského soudního dvora je definují na základě tří kritérií: měly by to být dlouhodobé investice, představovat nejméně 10 % vlastního kapitálu / akcií v přidružené společnosti a zajišťovat investorovi účast na řízení a kontrole činností přidružené společnosti. Tuto definici používá i MMF a OECD a je zejména zaměřena proti portfoliovým investicím, dluhopisům podniků nebo proti právům duševního vlastnictví.

Dle zpravodaje nevyžadují všechny typy investic stejně vysokou úroveň ochrany a například krátkodobým spekulativním investicím není třeba poskytovat tutéž úroveň ochrany jako dlouhodobým investicím. Zpravodaj proto doporučuje, aby oblast působnosti evropských dohod byla omezena pouze na přímé zahraniční investice.

Pokud by členské státy daly Komisi mandát k jednání o celé škále investic, znamenalo by to riziko velkých evropských ústupků v oblasti investování, neboť mimořádně otevřená ekonomika EU neposkytuje při mezinárodních obchodních jednáních příliš mnoho jiných vlivných nástrojů. Komise a členské státy by rovněž měly mít na zřeteli, že v případě smíšených dohod budou tyto dohody muset ratifikovat všechny vnitrostátní parlamenty a vyvolají tedy širokou veřejnou diskusi.

A konečně, již několik členských států si zvolilo široké definice vedoucí k tomu, že pouhá poštovní adresa může stačit k určení státní příslušnosti podniku. Některým podnikům to umožnilo obejít vnitrostátní právní systém v jejich vlastní zemi tím, že využily své pobočky nebo investory v zahraničí a mohly podat žalobu proti své vlastní zemi prostřednictvím dvoustranné smlouvy o investicích uzavřené se třetí zemí. Tuto techniku použili i někteří investoři s cílem zvolit si dvoustranné smlouvy o investicích nejvýhodnější pro podání stížnosti. Je zřejmé, že takovéto praxi je třeba se vyhnout.

2) Ochrana investorů

Ochrana investorů zůstává zásadní prioritou dohod o investicích. Ve svých závěrech o sdělení Rada zdůrazňuje, že nový evropský rámec by neměl negativně ovlivnit ochranu investorů a záruky, jichž v současnosti požívají. Takové omezující kritérium by mohlo představovat skutečnou překážku, která by Komisi znemožňovala uzavřít dohodu přijímanou členskými státy. Nezbytnost stanovovat osvědčené postupy, které jsou v těchto závěrech Rady rovněž zmíněny, patrně vytváří citlivější a účinnější řešení, neboť umožňuje stanovovat zásady soudržné evropské investiční politiky.

Komise odlišuje relativní záruky ochrany (nediskriminační) a absolutní záruky (spravedlivé a rovné zacházení, odškodnění v případě vyvlastnění). Pokud jde o zásady nediskriminace, je třeba poznamenat, že přenos pravomocí na evropskou úroveň by měl umožnit dosáhnout větší soudržnosti a posílené pozice EU při mnohostranných jednáních o globálním řízení investic.

Při sjednávání přístupu na trh s hlavními obchodními partnery z vyspělých zemí bude také nutné, aby byla zajištěna reciprocita, s vědomím nezbytného vyloučení některých citlivých odvětví, a nadále uplatňována asymetrie v obchodních vztazích EU s rozvojovými zeměmi.

3) Ochrana veřejné oblasti

Otázka ochrany oblasti veřejných zásahů bude klíčová při stanovení budoucí investiční politiky EU. Nové země, které se vystupují jako místní nebo světové mocnosti a které mají silné investiční kapacity, mění tradiční názor, podle nějž investoři pocházeli výhradně z rozvinutých zemí, a EU by měla mít na paměti, že i ona se bude muset chránit před potenciálně agresivními zahraničními investicemi.

Zvýšený počet případů totiž vedl k odsouzení státu za nepřímé vyvlastnění z důvodu přijetí nových právních předpisů. Je vhodné připomenout několik příkladů, zejména příklad Argentiny, kterou po hospodářské krizi v roce 2001 tři podniky žalovaly za zmrazení cen vody, které platí spotřebitelé. V červenci 2010 rozhodčí nález ICSID uvedl, že argentinská vláda porušila zásadu „spravedlivého a rovného zacházení“. Argumenty argentinské vlády o „stavu nouze“ arbitrážní rozhodčí nepřijali.

Spojené státy a Kanada, které patří mezi první státy, jež doplatily na příliš vágní formulace dohody NAFTA, přijaly svůj model dvoustranných smluv o investicích s cílem omezit možnost výkladu soudců a zajistit lepší ochranu své oblasti veřejných zásahů. EU by proto do všech svých budoucích dohod měla zahrnout zvláštní ustanovení, které stanoví, že EU a členské státy mají právo provádět regulaci týkající se mimo jiné ochrany životního prostředí, veřejného zdraví, práv pracovníků a spotřebitelů, průmyslové politiky nebo kulturní rozmanitosti.

Navíc by měly být standardy ochrany přesně definovány, aby se předešlo nekalým výkladům mezinárodních investorů. Zejména tím, že:

- nediskriminace (národní zacházení, doložka nejvyšších výhod) by měla poskytnout základ pro srovnávání mezi zahraničními a vnitrostátními investory tím, že se stanoví, že investoři musejí vykonávat činnost za „srovnatelných podmínek“,
- spravedlivé a rovné zacházení musí být definované na základě úrovně zacházení stanovené mezinárodním zvykovým právem,
- ochrana před vyvlastněním by měla poskytnout jasnou a spravedlivou rovnováhu mezi různými veřejnými a soukromými zájmy.

Tzv. „zastřešující doložka“, která umožňuje zahrnout do oblasti působnosti dvoustranných smluv o investicích jakoukoli soukromoprávní smlouvu uzavřenou mezi investorem a státem, který podepíše dvoustrannou smlouvu o investicích, by však měla být z budoucích dohod vyloučena.

A konečně, Komise a členské státy vytvoří seznam odvětví, která budou z budoucích dohod vyloučena: například odvětví strategicky významná pro národní obranu a citlivá odvětví, jako je kultura nebo vzdělávání. Evropa bude muset stejně tak zohledňovat obavy svých partnerů z rozvojových zemí a nepožadovat další liberalizaci, pokud tyto země považují pro svůj rozvoj za nezbytné chránit určitá odvětví, zejména v oblasti veřejných služeb.

4) Začlenění sociálních a environmentálních standardů

Budoucí politika EU musí podněcovat investice, které jsou udržitelné, respektují životní prostředí (obzvláště v těžebním průmyslu) a prosazují kvalitní pracovní podmínky v podnicích, do kterých plynou zahraniční investice. Nedávnou reformu pokynů OECD usilující o prosazení odpovědného chování nadnárodních společností by EU měla podpořit. Jakoukoli dohodu o investicích by měl doplňovat souhrn sociálních a environmentálních standardů, a to bez ohledu na to, zda EU jedná o kapitole o investicích na úrovni obecnějších jednání o dohodě o volném obchodu nebo zda se jednání týkají samotné dohody o investicích.

V prvním případě je vhodné připomenout žádost EP, aby do jakékoli dohody o volném obchodu, kterou EU podepisuje, bylo začleněno ustanovení o sociální odpovědnosti podniků. Toto ustanovení bude muset zahrnovat povinnost transparentnosti a monitorování a také možnost, aby se oběti nedodržování těchto ustanovení obrátily na soud. V oblasti životního prostředí by měla evropská politika chránit biologickou rozmanitost, podporovat transfer technologií, rozvoj infrastruktury a budování kapacit.

V případě samostatných dohod o investicích by sociální a environmentální standardy musely být automaticky začleňovány a musely být závazné. Některé současné dvoustranné smlouvy o investicích již uplatňují ustanovení zakazující okleštění právních předpisů v sociální a environmentální oblasti s cílem přilákat investice a toto ustanovení by mělo být součástí všech budoucích dohod.

5) Mechanismus urovnávání sporů a mezinárodní odpovědnost EU

Současný systém urovnávání sporů fungující nejčastěji podle pravidel ICSID nebo Konference OSN o obchodu a rozvoji (UNCTAD) se musí výrazně změnit a zahrnout některé

základní prvky, jako je nezbytná větší transparentnost projednávaných soudních případů a rozsudků samotných, možnost smluvních stran podávat odvolání, povinnost využít (v případě potřeby) opravné prostředky soudní povahy na místní úrovni, dříve než se zahájí mezinárodní rozhodčí řízení, možnost využít informace *amicus curiae* a povinnost zvolit si pro rozhodčí řízení jediné místo s cílem zabránit volnému určování soudní příslušnosti („forum shopping“).

Dále sdělení zmiňuje případné zavedení systému pro předkládání stížnosti jednoho státu vůči jinému. Evropská politika musí být ambicióznější a rovněž umožnit odborům a organizacím občanské společnosti obracet se na soudy – neboť je to jediný způsob, jímž bude možné ověřit dodržování závazků v sociální a environmentální oblasti smluvních partnerů.

Dalším tématem je mezinárodní odpovědnost EU, zejména pokud jde o finanční otázky: jestliže soud vydá rozsudek v neprospěch samotné EU, kdo ponese finanční důsledky? Komise a členské státy musí tuto otázku vyřešit co nejdříve.

6) Výběr partnerů a pravomoci EP

Komise vytvořila seznam zemí, které mají představovat privilegované partnery: Kanada, Čína, Indie, MERCOSUR, Rusko a Singapur. Tento výběr se řídí dvěma kritérii: tržní potenciál a lepší ochrana zahraničních investic.

Komise zároveň oznámila, že nechce zavádět typický model, který by se uplatňoval stejně u všech obchodních partnerů. Pokud tuto logiku opravňuje nutnost přizpůsobit se situaci každého partnera, nesmí v žádném případě umožňovat přístup „pick and choose“ u základních prvků, které jsou podrobně uvedeny v předchozích kapitolách.

A konečně, zpravodaj považuje za prioritu, aby postoj EP k budoucnosti investiční politiky vnímala a vzala v úvahu Komise i Rada ještě před zahájením jednání o kapitole o investicích s prvními partnery, jimiž jsou Kanada, Indie a Singapur. To znamená, že Komise by neměla Radě předložit svůj návrh mandátu k jednání, dokud EP nepřijme své usnesení. Zároveň má EP v úmyslu prosazovat plné dodržování svých nových pravomocí stanovených Lisabonskou smlouvou a rámcovou dohodou mezi Komisí a EP, aby mandáty k jednání obdržel s dostatečným předstihem a mohl vyjádřit svůj postoj a aby tento postoj Komise i Rada vzaly náležitě v úvahu.

8. 2. 2011

STANOVISKO VÝBORU PRO ROZVOJ

pro Výbor pro mezinárodní obchod

k budoucí evropské mezinárodní investiční politice
(2010/2203(INI))

Navrhovatel: Bill Newton Dunn

NÁVRHY

Výbor pro rozvoj vyzývá Výbor pro mezinárodní obchod jako příslušný výbor, aby do svého návrhu usnesení začlenil tyto návrhy:

1. domnívá se, že investice mohou mít pozitivní přínos pro růst a zaměstnanost nejen v EU, ale i v rozvojových zemích, pokud investoři aktivně přispívají k plnění rozvojových cílů hostitelských zemí např. tím, že podporují místní hospodářství přenosem technologií a využíváním místní pracovní síly a domácích zdrojů;
2. konstatuje, že EU musí svou budoucí investiční politiku vůči rozvojovým zemím zaměřit zejména na podporu investičních toků, které vytvářejí dobrá pracovní místa a snižují chudobu;
3. je znepokojen tím, že přímé zahraniční investice do nejméně rozvinutých zemích jsou nesmírně omezené a že se obvykle soustřeďují na přírodní bohatství;
4. zdůrazňuje, že spravedlivé dohody o investicích umožňují rozvojovým zemím rozlišovat různé investice podle jejich přínosu k rozvojovým cílům;
5. dále se domnívá, že vzhledem ke zdravému tempu růstu a značnému potenciálu řady rozvojových zemích, z nichž mnohé s Evropou mnoho let udržují výjimečné vztahy, by navržené zlepšení investiční politiky ve spojení s účelnou a účinnou spoluprací mohlo být mimořádně přínosné jak pro EU, tak pro rozvíjející se ekonomiky;
6. konstatuje, že investiční rizika jsou obecně vyšší v rozvojových zemích a že klíčovými nástroji pro silnou a účinnou ochranu investorů jsou řádná veřejná správa, právní stát a transparentnost; zastává názor, že větší investice do rozvojových zemí jsou důležité pro

rozvoj a že smlouvy o investicích mohou přispět ke zlepšení veřejné správy a vytvoření stabilního a bezpečného prostředí, které podněcuje k investicím do těchto zemí; domnívá se však, že tohoto lze dosáhnout pomocí investičního rámce, který by nejen chránil práva investorů, ale rovněž jim ukládal povinnosti, a který by byl součástí širšího partnerství EU a rozvojových zemí usilujícího v souladu se závazky přijatými v rámci rozvojových cílů tisíciletí o snížení chudoby; domnívá se, že za tímto účelem by měly smlouvy EU o investicích ukládat zemím původu povinnost podporovat udržitelné investice, přenos technologií a boj proti korupci a investory zavazovat k dodržování lidských práv, pracovního práva a zásady sociální odpovědnosti podniků;

7. vyzývá Komisi, aby se více soustředila na rozvojové země jako potenciální investiční partnery; dále konstatuje, že Komise v první řadě usiluje o vypracování takové investiční politiky EU, která zohlední cíl maximální ochrany investorů z EU; v této souvislosti připomíná, že Smlouva o fungování Evropské unie stanoví, že EU musí v oblasti rozvojové politiky postupovat soudržně, tj. přihlížet „k cílům rozvojové spolupráce při provádění politik, které by mohly mít vliv na rozvojové země“¹;
8. varuje před vypracováním politiky dvojích standardů pro práva a povinnosti podniků; vyzývá Komisi, aby aktivně podporovala koncepci sociální a environmentální odpovědnosti podniků (založenou na mezinárodních standardech, jako jsou pokyny Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj o nadnárodních podnicích a projekt OSN *Global Compact*) s cílem umožnit účinné sledování toho, jaké důsledky má činnost nadnárodních podniků a jejich dceřiných společností pro sociální oblast, životní prostředí a lidská práva v rozvojových zemích; bere na vědomí přístup Komise k sociální odpovědnosti podniků, podle něhož by povinnosti podniků neměly být právně závazné, ale i nadále dobrovolné vyplývající z kodexu chování; domnívá se, že podniky musí dodržovat předpisy mezinárodního a vnitrostátního práva a nést odpovědnost za jejich případné porušení a že musí zveřejňovat aktuální zprávy o své činnosti, včetně veškerých informací o nedostatečném pokroku;
9. zdůrazňuje, že je důležité zajistit, aby smlouvy o investicích byly v souladu se všemi ostatními politikami, které mají dopad na rozvojové země, a proto obsahují doložky o lidských právech, rovném postavení žen a mužů, životním prostředí, důstojné práci, transparentnosti a boji proti nezákonným tokům kapitálu; domnívá se tedy, že EU by měla při uzavírání dohod zlepšit model, který nabízí stávající dvoustranné smlouvy členských států o investicích tak, že rozšíří jejich cíle (i o udržitelný rozvoj), upřesní ustanovení (zejména definici přímých zahraničních investic a nepřímého vyvlastnění) a zapracuje do nich omezení (s cílem umožnit kontrolu pohybu kapitálu) a povinnosti investorů a vlád zemí původu;
10. konstatuje, že je nutné najít rovnováhu mezi podporou konkurenceschopnosti EU – prostřednictvím přístupu na trh a ochrany investic – a právem rozvojových zemí na regulaci v zájmu jejich vlastních rozvojových programů;
11. zdůrazňuje, že je nutné do dohod o investicích, které se týkají rozvojových zemí, zapracovat ustanovení o větší podpoře investic;

¹ Smlouva o fungování Evropské unie, článek 208.

12. vyzývá EU, aby plnila své závazky, pokud jde o pomoc obchodu, a aby v souladu s nedávno zveřejněnou zelenou knihou Komise o rozvojové politice více v rozvojových zemích podporovala budování kapacit a veřejnou správu, zejména parlamenty, soudnictví, infrastrukturu, posilování daňových systémů a snazší přístup ke kapitálu a mikroúvěrům, a to s cílem zvýšit atraktivitu těchto zemí pro zahraniční investory a zlepšit jejich možnosti, pokud jde o správu zahraničních investic;
13. je přesvědčen, že investiční politika EU by měla zohledňovat rozdíly mezi zeměmi se středními a nízkými příjmy a zejména v rozvojových zemích podporovat flexibilní zahraniční investice do činností a odvětví, které mají zřetelný a významný vliv na udržitelný rozvoj a v nichž by se investoři kvůli rizikům jinak neangažovali; domnívá se, že je třeba více podporovat místní firmy, zejména pomocí pobídek určených na zlepšení jejich produktivity, utužení spolupráce a zvýšení kvalifikace pracovní síly, což jsou oblasti se značným potenciálem pro povzbuzení hospodářského rozvoje, konkurenceschopnosti a růstu v rozvojových zemích;
14. vyzývá k přenosu nových „zelených“ technologií EU do rozvojových zemí, což je nejlepší způsob, jak podpořit ekologický a trvalý růst;
15. upozorňuje na to, že rozvoj průmyslu skýtá obrovský potenciál pro transformaci národních ekonomik a že na rozdíl od vývozu zemědělských produktů nebo těžby surovin, které vystavují hospodářství otřesům, může spíše nabídnout větší prostor pro dlouhodobý růst produktivity; vyzývá proto rozvojové země, aby se touto otázkou zabývaly a aby za tímto účelem vypracovaly a prováděly politiky industrializace, které budou klást zvláštní důraz na specializaci výroby a vytváření obchodních kapacit;
16. uznává význam rovných podmínek v investičních vztazích, ale současně se domnívá, že vzhledem k obrovské nerovnováze mezi mnoha křehkými rozvojovými ekonomikami a ekonomikami států EU bude v některých případech zřejmě nutné princip reciprocity upravit;
17. důrazně vyzývá EU, aby respektovala hospodářské strategie zvolené rozvojovými zeměmi a aby s nimi spolupracovala na uzavření oboustranně výhodných dohod o investicích, i kdyby to znamenalo použití jiného modelu dvoustranné smlouvy o investicích; zdůrazňuje, že tyto dohody musí rozvojovým zemím v potřebné míře umožnit flexibilně reagovat, aby mohly soustředit investice do odvětví, která jsou pro ně nejdůležitější a která mohou nejvíce podnítit trvalý růst;
18. zdůrazňuje přínosný charakter ucelené a jednotné investiční politiky EU; domnívá se, že pro rozvojové státy by bylo mnohem přínosnější jednat o investicích hlavně s EU než uzavírat četné dohody s jednotlivými členskými státy, pokud investiční politika EU vyváží ochranu investorů s rozvojovými cíli hostitelské země; domnívá se tedy, že je naprosto nezbytné stanovit náležitou lhůtu pro nahrazení dvoustranných smluv členských států dohodami uzavíranými na úrovni EU; domnívá se, že investiční politika EU by měla zahrnovat přísná ustanovení o transparentnosti, zejména v souvislosti s rozhodčími pravidly, a měla by investorům ukládat, že předtím, než se obrátí na mezinárodní arbitráž, musí vyčerpát domácí opravné prostředky.

VÝSLEDEK ZÁVĚREČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU

Datum přijetí	7.2.2011
Výsledek konečného hlasování	+: 24 –: 0 0: 0
Členové přítomní při konečném hlasování	Thijs Berman, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Filip Kaczmarek, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Bill Newton Dunn, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Eleni Theocharous, Ivo Vajgl, Iva Zanicchi
Náhradník(ci) přítomný(i) při konečném hlasování	Kriton Arsenis, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Santiago Fisas Ayxela, Emma McClarkin, Csaba Öry, Åsa Westlund
Náhradník(ci) (čl. 187 odst. 2) přítomný(i) při konečném hlasování	Andres Perello Rodriguez, Teresa Riera Madurell

2. 3. 2011

STANOVISKO HOSPODÁŘSKÉHO A MĚNOVÉHO VÝBORU

pro Výbor pro mezinárodní obchod

k budoucí evropské mezinárodní investiční politice
(2010/2203(INI))

Navrhovatel: David Casa

NÁVRHY

Hospodářský a měnový výbor vyzývá Výbor pro mezinárodní obchod jako příslušný výbor, aby do svého návrhu usnesení začlenil tyto návrhy:

1. zdůrazňuje, že v současné době neexistuje směrodatná definice přímých zahraničních investic; konstatuje, že stávající investiční rámec se vyznačuje nízkou předvídatelností, pokud jde o výklad Smlouvy, a nákladnými rozhodčími řízeními, kterým chybí procesní záruky; dále shledává, že kapitálové toky mezi členskými státy EU a rozvojovými zeměmi jsou obousměrné a že by tato skutečnost měla být zohledněna při diskusi o jakémkoli evropském investičním rámci;
2. shledává, že přímé zahraniční investice nyní díky SFEU spadají do výlučné pravomoci EU; domnívá se, že Parlament se musí náležitě podílet na utváření budoucí investiční politiky; k tomu jsou zapotřebí řádné konzultace o mandátech k nadcházejícím jednáním a pravidelné a smysluplné informativní schůzky věnované stavu probíhajících jednání;
3. konstatuje, že EU je významným hospodářským seskupením, které má při jednáních velkou váhu, a proto musí být v zájmu uzavírání vyvážených smluv se svými hospodářskými partnery vybízena, aby pokud možno upřednostňovala jednání s regionálními hospodářskými a obchodními oblastmi před jednáními s jednotlivými zeměmi; domnívá se, že společná investiční politika může splňovat jak očekávání investorů, tak i dotčených států a může přispět ke zvýšení konkurenceschopnosti EU a jejích podniků, jakož i k posílení zaměstnanosti;
4. konstatuje, že je zapotřebí vypracovat koordinovaný celoevropský rámec, který bude navržen tak, aby poskytoval právní jistotu a co nejvíce vybízel i k prosazování zásad a cílů

Evropské unie; bere na vědomí, že se uzavírání dvoustranných smluv o investicích se třetími zeměmi má přenést z úrovně členských států na úroveň EU, což chápe jako pozitivní krok, a konstatuje, že během přechodu na evropský investiční rámec, tj. do doby než vstoupí stálý rámec v platnost, je nutné zavést přechodný systém;

5. konstatuje, že členské státy jsou odhodlány akceptovat nahrazení současných dvoustranných smluv o investicích pod podmínkou, že nové smlouvy budou založeny na stejných či výhodnějších podmínkách; je třeba zajistit, aby nové smlouvy o investicích nebyly v rozporu se zastřešujícími zásadami EU, jako je např. dodržování lidských práv; domnívá se, že by tyto smlouvy měly vycházet z osvědčených postupů členských států;
6. konstatuje, že vyjednávání dvoustranných smluv o investicích je časově náročné;
7. poznamenává, že urovnávání sporů a rozhodčí řízení jsou časově a finančně náročná a značně netransparentní;
8. vyzývá Komisi, aby zajistila, aby přechodné požadavky a povinnosti zbytečně a neúměrně nezatěžovaly členské státy, a bezdůvodně tak neoslabily jejich vyjednávací možnosti;
9. uznává zásadní význam právního rámce, pro něhož je charakteristická právní jistota a který chrání investory a jejich investice, a to formou ochrany před investicí i po ní, účinné ochrany investic a ochranných soudních opatření, k nimž patří mezinárodní soudy a účinné systémy pro urovnání sporů, včetně sporů mezi členskými státy a investory z jiných členských států; domnívá se, že je důležité, aby byla rovněž stanovena pravidla týkající se odpovědnosti za uvalené pokuty a jejich uplatnitelnosti; žádá, aby se na všechny tyto skutečnosti nezapomínalo při vytváření jakéhokoli rámce, aby tak byla zaručena co největší možná právní jistota v případě platných dvoustranných smluv o investicích i smluv, jež mají být teprve uzavřeny;
10. konstatuje, že očekávané zlepšení právní jistoty pomůže malým a středním podnikům při investování v zahraničí, a v tomto ohledu konstatuje, že tyto podniky musí být zastoupeny při jednáních;
11. bere na vědomí tendenci používat v tradičních dvoustranných smlouvách o investicích obecné formulace, které umožňují různý výklad, a vyzývá Komisi, aby co nejdříve vydala nezávazné pokyny, např. formou vzorové dvoustranné smlouvy o investicích, které by členské státy mohly používat v zájmu posílení právní jistoty a soudržnosti. domnívá se, že rychlý přechod na evropskou mezinárodní investiční politiku zmírní nejistotu a nesrovnalosti;
12. konstatuje, že příští smlouvy EU o investicích musí v maximální míře usilovat o prosazování zastřešujících cílů EU, včetně cílů souvisejících s ochranou lidských práv a se sociálními a environmentálními normami;
13. domnívá se, že EU by měla v budoucnu mezi své priority zařadit „udržitelné“ investice v environmentální i sociální oblasti, a to i na základě nedávných pravidel OECD;
14. schvaluje používání mechanismů řešení sporů na úrovni států.

VÝSLEDEK ZÁVĚREČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU

Datum přijetí	28.2.2011
Výsledek konečného hlasování	+: 28 –: 0 0: 0
Členové přítomní při konečném hlasování	Burkhard Balz, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Nikolaos Chountis, George Sabin Cutaş, Leonardo Domenici, Derk Jan Eppink, Markus Ferber, Vicky Ford, Ildikó Gáll-Pelcz, Jean-Paul Gauzès, Sylvie Goulard, Wolf Klinz, Jürgen Klute, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Philippe Lamberts, Astrid Lulling, Hans-Peter Martin, Ivari Padar, Anni Podimata, Antolín Sánchez Presedo, Edward Scicluna, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Corien Wortmann-Kool
Náhradník(ci) přítomný(i) při konečném hlasování	Thijs Berman, David Casa, Sari Essayah, Robert Goebbels, Carl Haglund, Gianluca Susta

VÝSLEDEK ZÁVĚREČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU

Datum přijetí	16.3.2011
Výsledek konečného hlasování	+: 20 –: 0 0: 8
Členové přítomní při konečném hlasování	William (The Earl of) Dartmouth, Laima Liucija Andrikienė, Kader Arif, David Campbell Bannerman, Daniel Caspary, Christofer Fjellner, Metin Kazak, Bernd Lange, David Martin, Emilio Menéndez del Valle, Vital Moreira, Cristiana Muscardini, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Niccolò Rinaldi, Tokia Saïfi, Helmut Scholz, Peter Šťastný, Robert Sturdy, Gianluca Susta, Keith Taylor, Iuliu Winkler, Pablo Zalba Bidegain, Paweł Zalewski
Náhradník(ci) přítomný(i) při konečném hlasování	Catherine Bearder, George Sabin Cutaş, Béla Glattfelder, Salvatore Iacolino, Syed Kamall, Elisabeth Köstinger, Miloslav Ransdorf, Carl Schlyter, Michael Theurer, Inese Vaidere, Jarosław Leszek Wałęsa